

Nortangerio abalija

*Kai realybė ir vaizduotė ima pintis,
net tikrai meilei iškyla grėsmė...*

JANE AUSTEN

OBUOLYS

JANE AUSTEN

*Nortanĝerio
abatiĵa*

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
MILDA DYKE ir IRENA JOMANTIENĖ

OBUOLYS

PIRMA DALIS

Pirmas skyrius

Kas bent sykį matė Ketriną Morland kūdikystėje, niekaip nebūtų numanęs ją gimus heroje. Mergaitės namai, tėvo ir motinos būdas, pačios išvaizda bei polinkiai – visa liudijo priešingai. Jos tėvas buvo dvasininkas, nei žmonių paniekintas, nei skurdžius, o garbingas žmogus, nors ir vardu Ričardas, ir niekad dailumu nepasižymėjęs. Be solidžių poros parapijų pajamų, turėjo paveldėjęs turto ir nemaž nebuvo linkęs laikyti dukteris už spynos. Motina buvo praktiška sveiko proto moteris, gero būdo, ir dar nuostabiau – puikios sveikatos. Prieš Ketrinai gimstant, ji jau augino trejetą sūnų, o užuot palikusi šį pasaulį paleisdama į jį dukrelę, ko visi būtų tikėjęsi, toliau sau gyveno ir susilaukė dar šešto vaikučių, regėjo šiuos gražiu ratu besistiebiančius ir pati sveikata nesiskundė. Dešimtį vaikų auginanti šeima visada bus minima geru žodžiu, nei

galvų, nei rankų ar kojų tokioje nepritrūks, bet daugiau jokio paminėjimo Morlandai ir nepelnė, mat buvo patys paprasčiausi žmogeliai, ir net Ketrina keliolika gyvenimo metų praleido kaip niekuo neišsiskirianti mergaitė. Liesa, negrakšti, išblyškusi kaip popierius, tamsių styrančių plaukų, grubokų bruožų – ir ne tik išvaizda, bet ir protelis herojei visai netinkamas. Ketriną traukė berniukų pramogos, ji mieliau žaidė kriketą nei mylavo lėles, nemėgo ir ne tik lėlių, bet net daug labiau herojei derančių vaikystės pramogų – globoti miegapelę, lesinti kanarėles ar palieti rožės krūmą. Sodo augalų ji visai nepažino, o jei pasiskindavo gėlių, tai veikiausiai išdykaudama ar bent taip atrodydavo, nes nusiskindavo užgintų žiedų. Tokie buvo jos polinkiai, o gebėjimai – dar neįprastesni. Nepamokyta ji niekaip nieko nenuvokdavo ir neišmokdavo, kartais negelbėjo nė mokymas – dažnai išsiblaškiusi, kartais ir protelio pristigdavo. Net trejetą mėnesių mama mokė ją deklamuoti „Varguolio prašymą“, ir po šių mokslų jos jaunesnė sesutė Selė išmoko net geriau. Bet ne visada Ketrina buvo tokia žiopla, štai pasakėčią „Triušis ir jo draugai“ įsiminė taip greitai, kaip ir bet kuri Anglijos mergaitė. Mama norėjo pamokyti ją muzikuoti, ir Ketrinai atrodė, kad jai patiktų groti, juk mėgo skimbčioti seno, visų pamiršto spineto klavišus. Taigi aštuonerių metų ji pradėjo mokytis, mokėsi metus ir daugiau nebeištvėrė, o ponja Morland, nespyrusi dukterų lavintis, kai šioms pristigdavo gebėjimų ar polinkio,

leido Ketrinai mesti pamokas. Diena, kai atleido muzikos mokytoją, buvo viena laimingiausių Ketrinos gyvenime. Neturėjo ji nei ypatingo piešėjos talento, bet, pagavusi iš mamos laiško voką ar kitokią atlikusią popieriaus skiautę, paišė kaip sugebėjo namus ir medžius, vištas ir viščiukus, visus kaip vienas. Rašyti ir skaičiuoti ją mokė tėvas, prancūzų kalbos – mama, mokslus krimsti jai ne itin sekėsi, ir, progai pasitaikius, ji stengėsi išvengti abiejų mokytojų pamokų. Koks keistas, nepaaiškinamas buvo šios mergaitės charakteris! Šie ženklai turėtų liudyti, kad dešimties ji buvo tikra vėjavaikė, bet nebuvo nei piktos širdies, nei blogo būdo, retai tesispyriojo, beveik nesiginčydavo, buvo labai miela mažyliams, vos retsykais juos spustelėdavo; be to, triukšmadarė ir pašėlus, nekenė tūnoti namuose nei švarintis ir nieko kito taip nemėgo, kaip nusiristi žemyn už namo besileidžiančiu žaliu šlaitu.

Tokia Ketrina Morland buvo dešimties. Kai sulaukė penkiolikos, jos išvaizda ėmė taisyti, ji ėmė raityti plaukus ir svajoti apie pobūvius; skaistumo, putlumo ir rausvumo įgavęs veidas sušvelnėjo, akys pagyvėjo, ir figūra ėmė traukti akį. Mėgusi žaisti purve, dabar ji ėmė linkti prie dailių dalykų, ir juoėjo gražyn, tuo švaryn, ir dabar jau išgirsdavo malonių tėvo ar mamos pagyrų apie dailejančią jos išvaizdą. „Ketrina auga gražutė, žiūrėk, ji jau beveik patraukli“, – tai šen, tai ten nugirsdavo mergaitė, ir kiek džiaugsmo teikė jai šie žodžiai! Jokia gražuolė nuo lopšio

nepatirs tokios palaimos, kokią merginai, penkiolika metų buvusiai neišvaizdžiai, teikė nuogirda, kad ji beveik patraukli.

Ponia Morland buvo geros širdies moteris ir troško, kad jos vaikams nestigtų nieko, kas pridera, bet kol ji žiūrėjosi kūdikėlių ir mokė mažuosius, vyresnėms jos dukterims teko ugdytis pačioms, tad ne taip ir keista, kad Ketrina, iš prigimties neturėjusi herojės polinkių, keturiolikos metų mieliau žaidė kriketą, beisbolą, jodinėjo ir laigė po apylinkes, negu skaitė knygas – bent jau lavinimuisi skirtas knygas – mat tokios knygos, kurios nepiršo jokių naudingų žinių ir pasakojo istorijas be ilgų apmąstymų, jai visai tiko. Bet nuo penkiolikos iki septyniolikos ji ėmė ruošti tapti heroje, tad ir skaitė herojėms prideramas knygas, iš kurių šios išmoksta itin naudingų ir nuotykingo gyvenimo vingiuose paguodžiančių citatų.

Iš Paupo ji išmoko teisti tuos, kurie iš
„draugo gedulo patyčias taiso“.

Iš Grėjaus išgirdo:
„Kiek daug pražydusių gėlių nieks neišvysta,
Ir kvapas jų saldus tik dykumoj pranyksta.“

Iš Tompsono:
„Ar ne žaviausia užduočių
Mokyti jauną mintį stiebtis?“

Ir iš Šekspyro sužinojo labai daug, ir tai, kad
„Niekai lengvi kaip oras pavydžiam
Šventraščio įrodymu regėsis.“

Ir kad
„Ir mažas vabalėlis, primintas netyčiom,
Ne menkesnėm pasmerkiamas kančiom
Kaip milžinas, paliekąs šį pasaulį.“

Ir kad įsimylėjusi jauna dama visada atrodo:
„Kaip Kantrybės statula
Su Sielvartui skirtąja šypsena.“

Tad pradžia buvo visai vykusiai, jai puikiai sekėsi ir kiti dalykai, mat nors sonetų ji nerašė, nepatingėdavo paskaityti; ir nė nesivildama pakerėti draugijos pačios sukurtu ir pianinu žaviai paskambintu preliudu, Ketrina nenuobodžiaudama klausėsi kitų skambinimo. Piešimo įgūdžių stoka buvo didžiausias merginos trūkumas – pieštukas jos neklausė nė tiek, kad bent imtųsi brūkštelėti mylimojo profilio eskizą ir paskui paaiškėtų, jog ji šio kūrinio autorė – taip apgailėtinais atsiliko nuo herojei deramų aukštumų. Šiuo metu Ketrina dar nebuvo patyrusi savo skurdo – neturėjo nė mylimojo, kurį vaizduotų. Ji sulaukė septyniolikos, taip ir nesutikusi nė vieno jausmus pažadinusio malonaus jaunuolio, liko niekam neįžiebusi tikros aistros ir net nesukėlusi didesnio ir ilgesnio susižavėjimo. Tai išties buvo keista! Tačiau tokie

keistumai paaiškinami nuodugniai patyrinėjus jų priežastį. Juk kaimynystėje nebuvo nė vieno tikro lordo – netgi baroneto. Nė viena pažįstama jų šeima nebuvo užauginusi ar globojusi prie savo durų rasto berniuko, nė vieno jauno nežinomos kilmės vyro. Jos tėvas neturėjo globotinių, o parapijos skvairas – vaikų.

Bet jeigu jaunajai damai lemta tapti heroje, nė visų keturiasdešimties aplinkinių šeimų trūkumai negalėtų jai sutrukdyti. Taigi nutinka kas lemta, ir jos kely pasirodo herojus. Taip lemta, ir nutiks kažkas, kad jos kelyje pasirodytų herojus.

Ponui Alenui, kuriam priklausė diduma Fulertono miestelio pastatų Viltšyre, – tame pačiame gyvena Morlandai, – daktarai patarė vykti į Batą taisyti podagros pakirstos sveikatos, ir jo ponias, geraširdę ir palanki panelei Morland moteris, be to, veikiausiai nuvokianti, kad mergina, nesulaukianti nuotykių savo kaime, privalo ieškoti jų kitur, pakvietė Ketriną kartu. Ponai Morlandai nemirktelėję sutiko, o Ketrina tirpo iš laimės.

Antras skyrius

Be to, ką pasakėme apie Ketrinos Morland prigimtį ir talentus, kaip tik tuo metu, kai heroję pasmerkiamo šešių savaitių viešnagės Bate sunkumams ir pavojams, dėl skaitytojo tikrumo derėtų paminėti – jei kartais susiklostytų taip, jog kituose puslapiuose nepakankamai atsiskleis tai, koks yra jos charakteris – kad ji buvo prielankios širdies, linksmo ir atviro būdo, nepasipūtėlė ir nuoširdi, ką tik išsilukštenusi iš mergaitiškai drovių ir negrakščių manierų, maloni akiai, o dailiai pasigražinusi net patraukli, ir tokios naivios ir neišmanios galvos, koks paprastai būna septyniolikinės protas.

Išsiskyrimo valandai artėjant ponios Morland motiniškas nerimas turėtų būti nepakeliamas. Aibė blogybių, gresiančių mylimai Ketrinai joms išsiskyrus, turėtų slėgti liūdesiu jos širdį, skandinti ją ašarose paskutinėmis kartu

leidžiamomis dienomis drauge ir lietis iš jos lūpų prieš išsiskyrimą šnekučiuojantis jos kambarėlyje. Tokią valandą motina atvertų rūpesčiu perpildytą širdį – įspėtų dėl niekšybų kilmingųjų ir baronetų, jaučiančių malonumą prievarta nusigabenti jauną damą į kokį nors atkampų dvarelį. Kam gi neateitų tokios mintys? Bet ponია Morland, tiek mažai pažinodama lordus ir baronetus, nė manyti nenumanė apie šių polinkį į piktas išdaigas ir jų intrigų jos dukrai keliamą pavojų. Jai rūpestį tekėlė šie dalykai. „Prašau, Ketrina, vakarais grįždama iš salių, visad šiltai apsisukti kaklą, ir dar norėčiau, kad skaičiuotumei, kiek kam išleidi pinigų, – tam duosiu tau šitą knygelę.“

Selė – tiksliau Sara (nes kuri ne itin kilminga mergina sulaukia šešiolikos kiek įmanydama neiškraipiusi savojo vardo?) tokiomis aplinkybėmis turėtų būti savo sesers artima draugė ir patikėtinė. Nuostabu, bet Ketrinos sesuo nei reikalavo laiškų su kiekvienos dienos paštu, nei spaudė pažadėti, kad šioji aprašytų kiekvieną naują pažįstamą ir kuo smulkiausiai visus įdomius pokalbius, kurie galėtų vykti viešint Bate. Ko tik Morlandai ėmėsi artėjant šiai svarbiai kelionei, tai tik su saiku ir susikaupimu, būdingu veikiau paprastiems kasdienio gyvenimo jausmams negu pirmajam herojės išsiskyrimui su šeima deramiems jautriems išgyvenimams ir švelnioms emocijoms. Tėvas, užuot įgaliojęs ją kiek širdis geis kreiptis į jo bankininką ar bent jau davęs šimto svarų banknotą, įspaudė į rankas dešimtį ginėjų žadėdamas daugiau, kai tik jai prireiks.

Tokiomis nieko gero nežadančiomis aplinkybėmis jie ir iškeliavo. Rami, saugi ir be nuotykių buvo ir pati kelionė. Neužklupti nei plėšikų, nei audrų, nė sykio ir neapsivertę, keleiviai taip ir negavo progos susipažinti su herojumi. Išskyrus ponios Alen išgastį palikus medines klumpes svečių namuose – laimei, ši baimė paaiškėjo buvusi visai be pagrindo – nebūta jokių jaudinančių įvykių.

Atvyko į Batą. Ketrina nenustigo iš susižavėjimo, nespėdama dairytis čia, ten, aplink – jiems tik artėjant prie gražių ir įspūdingų jo apylinkių, riedant gatvėmis, kuriomis atvažiavo iki pat viešbučio. Ketrina tikėjosi būti laiminga, ir laiminga jau pasijuto.

Netrukus jie įsikūrė patogiuose apartamentuose Pultnio gatvėje.

Dabar būtų tikslinga pateikti ponios Alen aprašymą, kad skaitytojas galėtų spręsti, kaip kiti šios damos veiksmai skatins visus toliau aprašytus sukrėtimus ir kaip dėl kuklumo stokos, vulgarumo ar iš pavydo ši ponia tikriausiai prikiš nagus perimdama merginos laiškus, sugriaudama anos moralę ar išgindama ją lauk – kad vargšėlė Ketrina patirtų tą neviltį ir vargus, kokie paprastai įvyksta paskutiniame tome.

Ponia Alen buvo iš tos gausios moteriškių klasės, kurių draugija nekelia kitokių jausmų, vien nuostabą pasaulyje esant vyrų, kuriems taip patinka tokios moterys, kad ima jas į žmonas. Ji nepasižymėjo nei grožiu, nei protu, nei elegancija, nei dailiomis manieromis. Aristokratiškos damos

mina, ramus, taikus būdas, lėkštas protas – tai ir viskas, kuo galėjai paaiškinti, kodėl ją pasirinko toks nuovokus ir išmin-tingas vyriškis kaip ponas Alenas. Tačiau viena ponios Alen savybė labai tiko pristatyti jaunąją damą: lyg mergina ji pa-ti labai mėgo žmonėtis ir visur dairytis. Drabužiai buvo jos aistra. Gražiai atrodydama ji nekalčiausiai džiūgavo, tad mūsų herojės įvesdinimas į visuomenę įvyko tik po trejeto ar ketverto dienų, praleistų aiškinantis, kas dėvima, ir jos globėjai išgijus suknelę pagal naujausią madą. Ketrina irgi šį tą išgijo, o visus šiuos reikalus sutvarkius, atėjo ir svar-busis jos įvesdinimo į Aukštutines sales vakaras. Ją pakirpo ir sušukavo geriausio meistro ranka, apsitaisė Ketrina kuo kruopščiausiai, tad abi, ponia Alen su tarnaitė, pripažino, kad jaunoji dama atrodanti kaip dera. Taip padrąsinta Ke-trina vylėsi bent jau palaimingai pradingti minioje. Sukelti susižavėjimą, nors visada malonų, ji nesitikėjo.

Ponia Alen taip ilgai taisėsi, kad į pobūvio salę jos įžen-gė gerokai vėluodamos. Kurortinis sezonas buvo įsibėgėjęs, salė pilnutėlė, tad dviem damoms teko skverbtis gilyn kaip išmanė. O ponas Alenas nedelsdamas niro į kortavimo salę, palikęs damas vienas murdytis minioje. Labiau saugodama savo naująją suknelę negu rūpindamasi globotinės pato-gumu, ponia Alen mikliai, kiek leido būtiną atsargumą, spraudėsi pro vyriškių, susibūrusių prie durų, tirštumą – Ketrina, įsikirtusi į bičiulės ranką taip tvirtai, kad jos ne-atplėštų ir nenuplukdytų besigrumdanti minia, yrėsi visai

šalia. Bet ji nepaprastai nustebo išvydusi, jog net ir braunantis gilyn joms nėmaž nepavyko atsiplėšti nuo tirštumos, priešingai, tapo dar ankščiau, o ji vylėsi, kad įėjusios į vidų jos lengvai rasią vietos atsisėsti ir patogiai stebėti šokančiuosius. Tačiau nieko panašaus neįvyko, ir kai su nenuilstančiu uolumu joms pavyko pasiekti patį salės vidurį, jų padėtis nepasikeitė – jos tematė aukštas kai kurių šokančių damų plunksnas. Neprarasdamos vilties išvysti šiek tiek daugiau, damos nesustojo ir negailėdamos jėgų nei išradingumo pagaliau pasiekė tarpą palei aukščiausią kėdžių eilę. Čia buvo šiek tiek erdviau negu apačioje, ir panelė Morland aprėpė akimis bendrą visos draugijos vaizdą bei pavojus, tykojusius jų ką tik baigtame žygyje. Vaizdas buvo puikus, ir Ketrina pirmą kartą pasijuto puotoje, jai norėjosi šokti, tik neturėjo nė vieno pažįstamo. Ponia Alen darė viską, ką tokiomis aplinkybėmis galėjo išmanyti, protarpiais raminausiai tarsitelėdama: „O kad tu galėtum pasišokti, mieloji, kad tik pasisuktų tau partneris.“ Pradžioje jaunoji jos draugė jautėsi dėkinga už tokį norą, bet ponia Alen kartojo taip dažnai ir perniek, kad Ketrina ilgainiui pavargo ir jau nedėkojo.

Bet tokiais vargais pelnytu poilsiu ant pakyls ilgai mėgautis neteko. Netrukus visi sujudo arbatos, ir joms teko spraustis su kitais. Ketrina jau beveik nusivylė, pavargo nuolat spaudžiama žmonių, kurių neišskiriami veidai jos visai nedomino, o nė vieno jų nepažinodama, negalėjo net palengvinti šio varginančio įkalinimo žodeliu kitu

persimesdama su nelaisvės bendrais. Kai abi perėjo į arbatos salę, ji pasijuto dar nepatogiau nerasdama prie ko prieiti, nė vieno pažįstamo pasišnekėti, nei džentelmeno joms padėti. Pono Aleno niekur nesimatė, ir, tuščiai pasidairius, ar kas nors bent kiek nepataisytų jų padėties, joms teko sėstis didelės kompanijos jau apsėsto stalo gale, taip ir neradus jokio reikalo nei pašnekovo – išskyrus vienai kitą.

Vos jos prisėdo, ponია Alen pasigyrė, kad jai pavyko išsaugoti naująją suknelę.

– Būtų siaubinga, jei būčiau ją suplėšiusi, – pasiguodė ji. – Išties siaubinga. Juk šis muslinas toks plonytis. Pasakyčiau tau tiesiai, kad visas aplink apžiūrėjusi, nemačiau nieko, kas man taip patiktų, tai jau tikrai.

– Kaip nepatogu, – šnipštelėjo Ketrina, – neturėti čia nė vieno pažįstamo!

– Tiesa, mieloji, – atsakė ponია Alen nėmaž nesijaudindama, – tikrai labai nepatogu.

– Tai ką gi mums daryti? Džentelmenai ir damos prie šio stalo, regis, stebisi, ko mes čia prisėdome – tarytum braunamės į jų kompaniją.

– Vaje, taip ir yra. Kaip nemalonu. O kad turėčiau čia daugybę pažįstamų!

– Kad pažinotume bent ką nors, tai būtų prie ko prieiti.

– Taip, brangioji, jei tik mes ką nors pažinotume, tuojau pat prie jų prisėstume. Skineriai lankėsi čia pernai – kaip apmaudu, kad šimet jų nėra.

– O gal nieko nelaukdamos eikime? Juk čia net arbatos neparuošta.

– Išties mums nebeliko. Ar ne pikta? Bet aš sakyčiau, geriau ramiai pasėdėkime tarp žmonių, visi taip stumdosi. Kaip mano šukuosena, brangioji? kažkas mane užkabino, kažin ar neišsipešė?

– Ne, ne, atrodo labai dailiai. Bet ponias Alen, negi jūs tikrai nieko nepažįstate tarp šios daugybės žmonių? Juk turėtumėte ką nors pažinoti.

– Dievaži nepažįstu, norėčiau pažinti. Iš visos širdies trokščiau čia daug pažįstamų, tau ir partnerį surastume. Kaip džiaugčiausi, jei tave pakviestų šokti. Oi, žiūrėk, kokia ten keistuolė. Kokia neįprasta jos suknelė! Kokia senamadiška! Tik pažvelk iš nugaros.

Po kurio laiko vienas kaimynų pasiūlė joms arbatos, ši buvo su dėkingumu priimta, ir su ją pasiūliusiu džentelmenu užsimezgė trumpas pokalbis, vienintelis tą vakarą, kol šokiams pasibaigus jas suradęs prisijungė ponas Alenas.

– Na, panele Morland, – kreipėsi jis tiesiai šviesiai, – viliuosi, kad pobūvis buvo malonus?

– Labai malonus, – atsakė Ketrina, – tuščiai dangstydamas nesutramdomą žiovulį.

– Taip norėjau, kad ją pakviestų šokti, – įsiterpė jo žmona. – Aš ir sakau, kaip būtų nuostabu, jei Skinneriai čia būtų atvykę šią žiemą, o ne pernai, arba jei Parijai būtų atvykę kaip žadėję – Ketrina šoktų su Džordžu Pariu. Vargšėlė, kaip gaila, kad ji neturėjo su kuo pasižokti!

– Kitą vakarą tikriausiai seksis geriau, – paguodė ponas Alenas.

Šokiams pasibaigus, kompanija ėmė krikti, liekantiems darydama vietos visai patogiai vaikštinėti, tad dabar ir atėjo laikas pastebėti ir žavėtis mūsų heroje, kuriai šį vakarą dar nebuvo tekęs joks svarbesnis vaidmuo. Kiekvienos penkios minutės, tirpdydamos minią, laisvino vis daugiau vietos jos kerams. Dabar daugybei jaunų vyriškių, nepastebėjusių jos ligi šiolei, atsivėrė akys. Tačiau nė vienas nekrūptelėjo sužavėtas jos vaizdo, gyvo susidomėjimo šnabždesys nenusirito per kambarį, ir nė vienas nepavadino jos dieviška. Vis dėlto Ketrina atrodė puikiai, ir jeigu tik ši kompanija būtų mačiusi ją prieš trejetą metų, dabar ji jiems būtų atrodžiusi nepaprastai daili. Bet akys į ją kryo, ir kryo su pasigėrėjimu, Ketrina pati girdėjo, kaip du džentelmenai pavadino ją gražia mergina. Tokie žodžiai veikė, kaip jiems ir dera, vakaras jai išsyk tapo malonesnis, kukliai jos tuštybei to pakako, ir už šį paprastutį pagyrimą jausdama džentelmenams didesnę dėkingumą nei tikra herojė pajustų už penkiolika jos grožį liaupsinančių sonetų, Ketrina, visais patenkinta ir pasitenkindama jai tekusio viešo dėmesio dalele, įlipo į savo karietaitę.

Skaitykite likusius
300 iš 320 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Parašyta jaunystėje, bet išleista tik po mirties,
tai – paslaptlingiausia garsiosios rašytojos knyga

Aistringa gotikinių romanų gerbėja Ketrina Morland
garsiam Bato kurorte susipažįsta su žavinguoju Henriu
Tilniu. Šmaikštus, žodžio kišenėje neieškantis jaunas vyras
krenta merginai į akį, netrukus patrauklus kavalierius
pakviečia ją apsilankyti savo namuose – paslaptingoje
Nortangerio abatijoje.

Vos atvykusi Ketrina susižavi išskirtine abatijos atmosfera, ją
vilioja šurprios šeimos istorijos, mergina ima sekti praeities
vaiduokliams įkandin. Daug nesvarstydama, ar tai jos
jaudrinta vaizduotė, ar tamsūs detektyvo labirintai, Ketrina
pasiryžusi nutraukti paslapties šydą ir įminti visas mįsles. Ar
generolas Tilnis išties nužudė savo žmoną? Galbūt įkalino ją
viename iš daugelio užrakintų abatijos kambarių? Ar jos
mylimasis – siaubingo samokslų bendrininkas?

Ne tik praeities paslaptys, bet ir kasdienis gyvenimas
abatijoje neleidžia Ketrinai atsikvėpti – arogantiškojo šeimos
draugo Džono Torpo dėmesys, jo sesers Izabelės intrigos bei
despotiškojo generolo Tilnio, Henrio tėvo, priešiškumas
įsuka Ketriną į išbandymų kupiną įvykių verpetą.

„Jane Austen yra geniali, o „Nortangerio abatija“
verta aukščiausio įvertinimo!“

- rašytojas Martinas Amisas

PASLAPTINGA IR INTRIGUOJANTI MEILĖS ISTORIJA

Jeigu jums patiko romanai „Tuštybių mugė“, „Ponia Bovari“, „Ana Karenina“ –
šis, laikui nepavaldus, kūrinys jus taip pat pakerės.

OBUOLYS
nuo 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-368-6

9 786094 843686

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga

Wifolio dot.lt © Shutterstock
Skaitymo žmogus yra gražus